PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) NUTARTIS

2005 m. liepos 22 d. *

Byloje T-376/04

Polyelectrolyte Producers Group, įsteigta Briuselyje (Belgija), atstovaujama advokatų K. Van Maldegem ir C. Mereu,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą J.-P. Hix ir B. Hoff-Nielsen,

ir

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą J. Forman ir M. Wilderspin, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakoves,

* Proceso kalba: anglų.

dėl atsakovių aktų leisti Norvegijos Karalystei taikyti griežtesnes cheminės medžiagos akrilamido koncentracijos normas nei yra taikomos Europos Bendrijoje, įtvirtintas 2004 m. balandžio 26 d. EEE Jungtinio komiteto sprendime Nr. 59/2004, iš dalies pakeičiančiame EEE susitarimo II priedą (Techniniai reglamentai, standartai, tyrimai ir sertifikavimas) (OL L 277, p. 30) ir Bendrijos pozicijos dėl šio sprendimo priėmimo panaikinimo,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai N. J. Forwood ir S. Papasavvas,

kancleris H. Jung,

priima šią

Nutartį

Teisės aktai

Bendrijos teisės aktai

1 1967 m. birželio 27 d. Tarybos direktyva 67/548/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių pavojingų medžiagų klasifikavimą, pakavimą ir ženklinimą etiketėmis, suderinimo (OL 196, 1967, p. 1), iš dalies septintą kartą pakeista

1992 m. balandžio 30 d. Tarybos direktyva 92/32/EEB (OL L 154, p. 1), nustato „medžiagų", „reiškiančių natūralius arba gamybos procese gautus cheminius elementus ir jų junginius, įskaitant bet kokius priedus, reikalingus tų gaminių stabilumui (tvarumui) išlaikyti, ir bet kokias naudojamame procese atsirandančias priemaišas, bet išskyrus bet kokius tirpiklius, kurie gali būti atskiriami nepaveikiant medžiagos stabilumo ar nepakeičiant jos sudėties", prekybos taisykles.

2 Nuo priėmimo dienos Direktyva 67/548 buvo keičiama keletą kartų, paskutinį kartą pakeista 2004 m. balandžio 29 d. Komisijos direktyva 2004/73/EB, 29 kartą su technikos pažanga derinančia Tarybos direktyvą 67/548/EEB (OL L 152, p. 1). Iš dalies pakeistos Direktyvos 67/548 4 straipsnis nurodo, kad medžiagos klasifikuojamos esminių savybių pagrindu pagal 2 straipsnio 2 dalyje numatytas kategorijas. Direktyvos 67/548 I priede yra pavojingų medžiagų sąrašas bei kiekvienos medžiagos klasifikavimo ir ženklinimo specifikacijos. Šios direktyvos I priede akrilamidas apibūdintas kaip 2 kategorijos kancerogeninė, 2 kategorijos mutageninė ir toksiškai pavojinga medžiaga, kuriai koncentracijos riba nėra nustatyta.

3 Cheminiai preparatai yra apibūdinti kaip cheminių medžiagų mišinys, kuriuos reglamentuoja 1999 m. gegužės 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/45/EB dėl pavojingų preparatų klasifikavimą, pakavimą ir ženklinimą reglamentuojančių valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatų derinimo (OL L 200, p. 1). Ši direktyva pakeitė 1988 m. birželio 7 d. Tarybos direktyvą 88/379/EEB dėl pavojingų preparatų klasifikavimą, pakavimą ir ženklinimą reglamentuojančių valstybių narių įstatymų, kitų teisės aktų ir administracinių nuostatų derinimo (OL L 187, p. 14). Direktyvos 1999/45 II priedo A dalies 7.1 punkte 2 kategorijos kancerogeninėms medžiagoms yra nustatyta 0,1 % koncentracijos riba.

4 Iš dalies pakeistoje Direktyvoje 67/548 nustatyta, kad akrilamidas, 2 kategorijos kancerogeninė medžiaga, savo pavojingumu sukelia vidutinį susirūpinimą, tačiau jai nėra būtina nustatyti konkrečių koncentracijos ribų.

Europos ekonominės erdvės susitarimo nuostatos

5 1992 m. gegužės 2 d. Europos bendrijos ir Europos laisvosios prekybos asociacijos (ELPA) valstybės narės pasirašė Europos Ekonominės erdvės susitarimą (OL L 1, 1994, p. 3, toliau – EEE susitarimas), kuriame įtvirtinta galimybė nukrypti nuo Direktyvos 67/548 ir Direktyvos 88/379 nuostatų. EEE susitarimo II priedo XV skyriaus 1 punkte nustatyta, kad „Susitariančiosios Šalys susitaria dėl tikslo, kad Bendrijos aktų nuostatos dėl pavojingų cheminių medžiagų ir preparatų turėtų būti taikomos iki 1995 m. sausio 1 d." ir kad „remiantis bendradarbiavimu, kuris bus inicijuotas pasirašius šį Susitarimą, siekiant išspręsti likusias problemas, padėtis bus persvarstyta". Pagal tą patį punktą „ELPA valstybei nusprendus, kad jai bus reikalinga nuostata, leidžianti nukrypti nuo Bendrijos aktų, susijusių su klasifikavimu ir ženklinimu etiketėmis, pastarieji bus taikomi tik tokiu atveju, jei EEE jungtinis komitetas nesusitars dėl kito sprendimo būdo".

6 EEE jungtinis komitetas (toliau – jungtinis komitetas) yra EEE susitarimo pagrindu įsteigta institucija, sudaryta iš Susitariančiųjų Šalių atstovų, kuri pagal EEE susitarimo 92 straipsnio 1 dalį užtikrina veiksmingą šio Susitarimo įgyvendinimą ir veikimą.

7 Pagal EEE susitarimo 93 straipsnio 2 dalį jungtinio komiteto sprendimai priimami Bendrijos ir ELPA valstybių, išreiškiančių vieningą nuomonę, bendru sutarimu. Tarybos pozicija nustatoma pagal 1994 m. lapkričio 28 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2894/94 dėl Europos Ekonominės erdvės susitarimą įgyvendinančių susitarimų (OL L 305, p. 6).

8 Šio reglamento 1 straipsnio 2 dalis nustato, kad Bendrijos poziciją dėl jungtinio komiteto sprendimų praplėsti EEE taikomus Bendrijos teisės aktus techninėmis

pataisomis patvirtina Komisija. Pagal Reglamento Nr. 2894/94 1 straipsnio 3 dalį dėl kitų jungtinio komiteto sprendimų Komisijos poziciją patvirtina Taryba Komisijos pasiūlymu pagal šią procedūrą:

„a) priimant Bendrijos poziciją dėl <...> jungtinio komiteto sprendimų praplėsti EEE taikomus Bendrijos teisės aktus, įvedant ne vien techninius pakeitimus, Taryba priima sprendimą balsų dauguma pagal nuostatoje įtvirtintą procedūrą, kuri yra to akto teisinis pagrindas;

b) priimant Bendrijos poziciją dėl <...> kitų jungtinio komiteto sprendimų, kuriais EEE taikomi Bendrijos teisės aktai nėra praplečiami, Taryba sprendimus priima:

— paprastąja balsų dauguma, jeigu numatomas jungtinio komiteto sprendimas <...> yra susijęs su komiteto vidaus darbo taisyklėmis arba procedūriniais klausimais,

— kvalifikuota balsų dauguma, jeigu numatomas jungtinio komiteto sprendimas yra susijęs su ta sritimi, kurioje vidaus taisyklių priėmimui reikalaujama tokios pačios balsų daugumos,

— visais kitais atvejais vieningai." (Neoficialus vertimas)

9 EEE susitarimo 104 straipsnis numato, kad jungtinio komiteto priimti sprendimai, jei juose nenumatyta kitaip, nuo jų įsigaliojimo yra privalomi toms Susitariančiosioms Šalims, kurios imasi reikiamų priemonių, kad užtikrintų jų įgyvendinimą ir taikymą.

10 Remdamasi 1995 m. jungtinio komiteto bendruoju pareiškimu dėl EEE susitarimo II priedo XV skyriaus dėl peržiūros nuostatų pavojingų medžiagų srityje (OL C 6, 1996, p. 7), Norvegijos Karalystė galėjo nukrypti nuo Direktyvos 67/548 nuostatų. Iš tikrųjų iš 1995 m. bendrosios paraiškos matyti, kad Norvegijos Karalystė gali, pirma, prašyti 1 punkto a dalies i papunktyje išvardytoms medžiagoms leisti naudoti skirtingą klasifikavimą, ženklinimą ir (arba) skirtingas koncentracijos ribas ir, antra, kad toks Direktyvos 67/458 VI priedo 4.2.1 punkte numatytas kancerogeninių medžiagų klasifikavimo ir ženklinimo kriterijus nėra taikomas Norvegijos Karalystei, nes ji gali naudoti skirtingus klasifikavimo kriterijus. Akrilamidas nėra nurodytas tarp medžiagų, kurioms Norvegijos Karalystė galėtų taikyti nuostatas, leidžiančias nukrypti nuo Direktyvos 67/548.

11 1999 m. kovo 26 d. šešiasdešimt antrojo susitikimo metu priimtas jungtinio komiteto bendrasis pareiškimas (OL C 185, p. 6) pakeitė 1995 m. bendrąjį pareiškimą. 1995 m. bendrojo pareiškimo II priedo 1 punkto a dalies ii papunktyje medžiagų sąrašas buvo pataisytas, neįrašant akrilamido į medžiagų, kurioms Norvegijos Karalystė galėjo nustatyti kitas koncentracijos ribas nei yra nustatytos Bendrijos teisės aktuose, sąrašą. Tačiau, kadangi 1999 m. bendrasis pareiškimas leido Norvegijos Karalystei priimti kitus teisės aktus dėl priemaišų, jis išplėtė 1995 m. bendrajame pareiškime numatytos leidžiančios nukrypti nuostatos apimtį ir šiai valstybei leido nustatyti akrilamidui, kaip priemaišoms, žemesnes koncentracijos ribas. Todėl Norvegijos Karalystė turėjo teisę paliakrilamidą klasifikuoti kaip kancerogeninę medžiagą, jeigu akrilamido koncentracija buvo tokia pati arba aukštesnė nei Norvegijos teisės aktuose nustatyta koncentracijos riba, šiuo atveju – 0,01 % nuo svorio.

Bylos aplinkybės

12 2004 m. vasario 24 d. Komisija pateikė Tarybai pasiūlymą dėl jungtinio komiteto sprendimo, keičiančio EEE susitarimo II priedą, projekto. 2004 m. balandžio 1 d. Taryba pareiškė pritarianti šiam pasiūlymui. Ši bendroji pozicija keičia su Direktyva 67/548 susijusį bei EEE susitarimo II priedo XV skyriuje esantį tekstą. Galutinė Bendrijos pozicija jungtiniam komitetui buvo pateikta 2004 m. balandžio 23 dieną. 2004 m. balandžio 26 d. jungtinis komitetas priėmė sprendimą Nr. 59/2004, keičiantį EEE susitarimo II priedą (Techniniai reglamentai, standartai, tyrimai ir sertifikavimas) (OL L 277, p. 30).

13 Šiame sprendime buvo numatyta aiški nuostata, leidžianti nukrypti nuo Direktyvos 67/548 dėl akrilamido klasifikavimo, ženklinimo ir (arba) konkrečių koncentracijos ribų. Sprendimo I priedo 1.2 punkto d dalies i papunktis numato:

„Norvegijai netaikomos šios nuostatos:

i) 30 straipsnis kartu su 4 bei 5 straipsniais dėl Direktyvos <...> I priede išvardytų medžiagų arba medžiagų grupėms nustatytų klasifikavimo, ženklinimo ir (arba) konkrečių koncentracijos ribų reikalavimų. Norvegija gali reikalauti šioms medžiagoms naudoti kitą klasifikaciją, ženklinimą ir (arba) konkrečias koncentracijos ribas <...>." (Neoficialus vertimas)

14 Akrilamidas yra medžiaga, kuriai Norvegija gali taikyti nukrypti leidžiančias nuostatas.

Procesas ir šalių reikalavimai

15 Ieškovė, Europos ekonominių interesų grupė, atstovaujanti sintetinių koaguliantų ir foakuliantų gamintojams, kurių pagrindinė sudedamoji dalis yra poliakrilamidas, pareiškė šį ieškinį, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. rugsėjo 17 dieną.

16 2004 m. lapkričio 22 d. ir 2004 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo Komisijos ir Tarybos prieštaravimus dėl ieškinio priimtinumo pagal Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį.

17 2005 m. sausio 11 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo Norvegijos Karalystės prašymą leisti įstoti į bylą Komisijos ir Tarybos pusėje.

18 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti atsakovių aktus leisti Norvegijos Karalystei taikyti griežtesnes cheminės medžiagos akrilamido koncentracijos normas negu taikomos Europos Bendrijoje, įtvirtintas jungtinio komiteto sprendime Nr. 59/2004, ir panaikinti Bendrijos poziciją dėl šio sprendimo,

— pripažinti, kad 1999 m. kovo 26 d. jungtinio komiteto bendrasis pareiškimas yra neteisėtas ir ieškovei netaikytinas,

— priteisti iš atsakovių preliminariai vieno euro žalos, patirtos dėl ginčijamų aktų priėmimo, atlyginimą.

19 Komisija ir Taryba Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį nepriimtiną,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo panaikinti priimtinumo

Šalių argumentai

20 Komisija ir Taryba mano, kad, pirma, ieškinys nėra pareikštas dėl aktų, kurie gali būti ginčijami EB 230 straipsnio 1 dalies prasme, ir, antra, kad nagrinėjami aktai nei su ieškove, nei su jos narėmis bendrovėmis nėra susiję tiesiogiai bei konkrečiai. Be to, ieškinys yra pareikštas praleidus terminą.

21 Atsakydamos į ieškovės argumentą, grindžiamą tuo, kad jei ieškinys būtų pripažintas nepriimtinas, ji neturėtų jokio teisinio teisės gynimo būdo, Komisija ir Taryba nurodė, kad Pirmosios instancijos teismas neturi kompetencijos nagrinėti Bendrijos teisės aktų teisėtumo, jeigu nėra įvykdyti EB 230 straipsnio 4 dalies reikalavimai (2004 m. balandžio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Jégo-Quéré*, C-263/02 P, Rink. p. I-3425).

22 Ieškovė mano, kad Pirmosios instancijos teismas pagal EB 230 straipsnį turi kompetenciją priimti sprendimus dėl Bendrijos pozicijos, pareikštos dėl būsimo jungtinio komiteto sprendimo.

23 Iš tikrųjų ieškovė pabrėžia, kad Bendrijos pozicija, dėl kurios pirmiausia pateikė pasiūlymą Komisija, o vėliau patvirtino Taryba, kaip matyti iš Sprendimo Nr. 59/2004, valstybėms narėms sukelia galutines teisines pasekmes. Grįsdama savo argumentą ieškovė nurodo 1994 m. rugpjūčio 9 d. Teisingumo Teismo Sprendimą *Prancūzija prieš Komisiją* (C-327/91, Rink. p. I-3641), kuriame buvo pripažinta, kad aktas, kuriuo remdamasi Komisija siekė sudaryti tarptautinį susitarimą, turi būti ieškinio dėl panaikinimo dalyku, nes Bendrijos institucijoms deleguotų įgaliojimų tarptautiniuose santykiuose teisėtumas negali būti patikrintas pagal EB 230 straipsnį. Šiuo požiūriu ieškovė nurodo, kad ELPA teismas pripažino, kad jungtinio komiteto sprendimą galima prilyginti supaprastintos formos tarptautiniam susitarimui (2002 m. spalio 9 d. ELPA Teismo sprendimas *CIBA Speciality Chemicals Water Treatment Ltd prieš Norvegiją*, E-6/01, ELPA teismo ataskaita, p. 281).

24 Be to, ieškovė nurodo, kad Teisingumo Teismas turi kompetenciją priimti prejudicinį sprendimą dėl EEE susitarimo išaiškinimo (1999 m. birželio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Andersson ir Wåkerås-Andersson*, C-321/97, Rink. p. I-3551). Ieškovė taip pat pabrėžia, kad 1990 m. rugsėjo 20 d. Teisingumo Teismas sprendime *Sevince* (C-192/89, Rink. p. I-3461) pripažino, kad turi kompetenciją ne

tik priimti prejudicinį sprendimą dėl Bendrijos sudarytų tarptautinių susitarimų, bet ir priimti sprendimą dėl susitarimu įsteigtos valdžios institucijos, atsakingos už jo įgyvendinimą, priimtų sprendimų.

25 Ieškovė pabrėžia, kad ji turi veiksnumą ir yra juridinis asmuo, todėl gali pareikšti ieškinį Pirmosios instancijos teismui. Iš tikrųjų ji teigia, kad, būdama Belgijoje įsteigta Europos ekonominių interesų grupė, yra juridinis asmuo, todėl gali būti teismo proceso šalimi. Be to, jos narės bendrovės taip pat turi teisę pareikšti ieškinį teisme, todėl gali pareikšti ir ieškinį dėl panaikinimo. Todėl ieškovė mano, kad ji turi teisę pareikšti ieškinį pagal EB 230 straipsnio 4 dalį, nes ji pakeičia savo nares bendroves, kurioms suteikta teisė pareikšti ieškinį (1995 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *AITEC ir kt. prieš Komisiją*, T-447/93–T-449/93, Rink. p. II-1971).

26 Be to, ieškovė taip pat nurodo, kad, atsižvelgiant į tai, jog negali pareikšti ieškinio Europos Sąjungos nacionaliniam teismui, nes toks teismas neturi įgaliojimų priimti sprendimo dėl ELPA valstybės narės priimtų teisės aktų, nėra kito teisinio teisės gynimo būdo. Taip pat ieškovė nurodo negalinti pareikšti ieškinio dėl jungtinio komiteto sprendimo Norvegijos teisme, prašydama priimti prejudicinį sprendimą, nes tokie įgaliojimai suteikti tik Europos Sąjungos nacionaliniam teismui. Be to, net jeigu kompetentingas Norvegijos teismas prašytų ELPA teismo šiuo klausimu pateikti konsultacinę nuomonę, jis neturi kompetencijos priimti sprendimo dėl Bendrijos įgaliojimų dalyvauti priimant jungtinio komiteto sprendimą.

27 Galiausiai ieškovė tvirtina, kad, pripažinus jos ieškinį nepriimtiną, būtų pažeista pagrindinė jos teisė į veiksmingą teisinę apsaugą, kylanti iš valstybių narių bendrosios konstitucinės tradicijos, be to, tokia teisė taip pat yra numatyta Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 ir 13 straipsniuose ir 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnyje (OL C 364, 2000, p. 1).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

28 Pagal Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį Pirmosios instancijos teismas gali priimti sprendimą dėl priimtinumo, nepradėdamas bylos nagrinėjimo iš esmės, jeigu šalis to prašė. Pagal šio straipsnio 3 dalį, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas nusprendžia kitaip, likusi proceso dalis vyksta žodžiu. Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo atveju bylos medžiagoje yra pakankamai informacijos ir žodinė proceso dalis nebūtina.

29 Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad šios bylos atveju ieškovė ginčija tris aktus, t. y. Komisijos pasiūlymą dėl Bendrijos pozicijos, šią poziciją patvirtinantį Tarybos sprendimą ir jungtinio komiteto sprendimą, nors iš ieškovės rašytinių paaiškinimų nėra aišku, ar ji iš tikrųjų ginčija šį aktą.

30 Pirmosios instancijos teismo kompetencija yra nustatyta EB 251 straipsnyje ir AE 140a straipsnyje, kuriuos detalizuoja Teisingumo Teismo statuto 51 straipsnis. Remiantis šiomis nuostatomis, Pirmosios instancijos teismas turi kompetenciją nagrinėti tik pagal EB 230 straipsnį arba AE 146 straipsnį pareikštus ieškinius prieš Sutartimi arba ją gyvendinančiais aktais įsteigtas Bendrijos institucijas arba organus.

31 Todėl Pirmosios instancijos teismas neturi kompetencijos priimti sprendimo dėl jungtinio komiteto sprendimo, nes jis nėra Bendrijos institucija ar organas.

32 Šiuo atveju dėl Bendrijos pozicijos patvirtinimo Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad, pirma, pasiūlymą dėl Bendrijos pozicijos Tarybai pateikė Komisija, ir, antra, poziciją patvirtino Taryba.

33 Pirma, dėl Komisijos Tarybai pateikto pasiūlymo dėl Bendrijos pozicijos – iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad preliminarios arba vien parengiamojo pobūdžio priemonės negali būti ieškinio dėl panaikinimo dalyku (šiuo klausimu žr. 1997 m. gegužės 15 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Berthu prieš Komisiją*, T-175/96, Rink. p. II-811, 19 ir 20 punktus).

34 Šiuo atveju Bendrijos poziciją dėl jungtinio komiteto priimto sprendimo patvirtino Taryba pagal Reglamento Nr. 2894/94 1 straipsnio 3 dalį, remdamasi Komisijos pateiktu pasiūlymu. Šis pasiūlymas yra parengiamojo pobūdžio, todėl negali būti ieškinio dėl panaikinimo dalyku.

35 Antra, dėl Tarybos sprendimo patvirtinti Bendrijos poziciją konstatuotina, kad jungtinio komiteto sprendimo negalima prilyginti tarptautiniam susitarimui, kaip tai buvo suprasta pagal aukščiau minėtą sprendimą *Prancūzija prieš Komisiją*, nes toje byloje buvo nagrinėjamas Komisijos sprendimas sudaryti tarptautinį susitarimą su Jungtinių Amerikos Valstijų vyriausybe, todėl tos bylos faktinės aplinkybės iš esmės skiriasi nuo šios bylos faktinių aplinkybių.

36 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas mano, kad nėra būtina priimti sprendimo dėl jungtinio komiteto priimto sprendimo teisinio kvalifikavimo, nes Tarybos sprendimas su ieškove nėra susijęs tiesiogiai ir konkrečiai, todėl ji neturi teisės pareikšti ieškinio teisme.

37 Iš tikrųjų pagal EB 230 straipsnio 4 dalį kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali tokiomis pačiomis sąlygomis pareikšti ieškinį dėl panaikinimo dėl jam skirto sprendimo arba sprendimo, kuris, nors ir būtų skirtas kitam asmeniui, yra su juo susijęs tiesiogiai ir konkrečiai (1998 m. gegužės 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Glencore Grain prieš Komisiją*, C-403/96 P, Rink. p. I-2405, 40 punktas ir 2003 m. vasario 25 d. Sprendimo *Strabag Benelux prieš Tarybą*, T-183/00, Rink. p. II-135, 27 punktas).

38 Pirma, dėl klausimo, ar ieškovė yra susijusi konkrečiai, pabrėžtina, kad asociacija, įsteigta kurios nors asmenų grupės kolektyviniams interesams skatinti, negali būti laikoma konkrečiai susijusia su aktu, darančiu poveikį bendriesiems tokios kategorijos žmonių interesams, jeigu šiuo aktu jiems nėra daromas konkretus poveikis (2000 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France ir kt. prieš Tarybą*, T-268/99, Rink. p. II-2893, 44 punktas ir 2004 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Gonnelli ir AIFO prieš Komisiją*, T-231/02, Rink. p. II-1051, 48 punktas). Toks sprendimas taip pat taikomas ir ieškovei, Europos ekonominių interesų grupei, įsteigtai atstovauti ir ginti tam tikros kategorijos įmonių interesus, kurios paskirtis prilygsta asociacijos paskirčiai.

39 Šiuo atveju ieškovė neįrodė, kad jos narės bendrovės dėl Tarybos sprendimo patyrė neigiamų pasekmių dėl joms būdingų konkrečių savybių arba dėl to, kad jų situacija, lyginant su kitų asmenų situacija, labai skiriasi (1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Plaumann prieš Komisiją*, 25/62, Rink. p. 197). Iš tikrųjų šis sprendimas galėjo daryti poveikį tik tiek, kad jos yra prekių, į kurių sudėtį įeina poliakrilamidas, gamintojos, nors joms daromas poveikis yra toks pats, koks ir kitiems tokių prekių gamintojams. Todėl Tarybos sprendimu daromas poveikis buvo dėl objektyvios priežasties, o ne dėl jų ypatingų savybių.

40 Jeigu nustatomos ypatingos aplinkybės, pavyzdžiui, asociacijos įtaka akto EB 230 straipsnio prasme priėmimo procedūroje, asociacijos, kurios nariai nėra tiesiogiai ir su tuo aktu susiję konkrečiai, pareikštas ieškinys gali būti pripažintas priimtinas, pirmiausia jeigu jos kaip derybininkės pozicijai buvo daromas poveikis šiuo aktu, tačiau toks atvejis negali būti laikomas atveju, kai asociacija, ieškovė, neatliko derybininkės vaidmens, ir kai nagrinėjami teisės aktai nesuteikia jai procesinių teisių (šiuo klausimu žr. 1999 m. birželio 8 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Area Cova ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, T-12/96, Rink. p. II-2301, 73 punktą).

41 Todėl pabrėžtina, kad, pirma, nė viena nuostata nesuteikia ieškovei procesinių teisių ir, antra, ieškovė visiškai nedalyvavo rengiant nagrinėjamą Tarybos sprendimą, be to, ji, kaip Europos ekonominių interesų grupė, šiuo sprendimu visiškai nebuvo paveikta.

42 Todėl ieškovė su Tarybos priimtu sprendimu nėra konkrečiai susijusi.

43 Antra, dėl klausimo, ar ginčijami aktai tiesiogiai susiję su ieškove, iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, jog tam, kad asmuo būtų tiesiogiai susijęs su Bendrijos aktu, pastarasis turi tiesiogiai daryti poveikį asmens teisinei padėčiai, turi būti įgyvendinamas automatiškai ir atsirasti vien tik iš Bendrijos teisės aktų, netaikant kitų tarpinių priemonių (žr. 2001 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Comafrica ir Dole Fresh Fruit Europe prieš Komisiją*, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ir T-225/99, Rink. p. II-1975, 96 punktą bei minėtą teismų praktiką). Todėl ieškovė EB 230 straipsnio prasme nėra susijusi tiesiogiai, nes jai buvo daromas poveikis valstybės narės teisės aktais, priimtais remiantis Bendrijos nuostata (šiuo klausimu žr. 1979 m. sausio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Usines de Beaufort ir kt. prieš Tarybą*, 103/78–9/78, Rink. p. 17, 21 ir 22 punktus). Tačiau kadangi valstybė narė neturi savo diskrecijos vertinti, nenutrūksta tiesioginis

Bendrijos akto ir ieškovo ryšys (šiuo klausimu žr. 1995 m. sausio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Branco prieš Komisiją*, T-85/94, Rink. p. II-45, 27 punktą ir minėtą teismų praktiką). Be to, Teisingumo Teismas jau pripažino, kad tam tikrais atvejais taikant valstybės narės priemones, įgyvendinančias Bendrijos teisės aktus, jeigu toks aktas suteikia įgaliojimus veikti šiuo tikslu, nebūtinai reiškia, jog tiesioginis Bendrijos akto ir ieškovo ryšys nutrūksta (šiuo klausimu žr. 1985 m. sausio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Piraiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją*, 11/82, Rink. p. 207, 7–9 punktus).

44 Šiuo atveju sprendimas, sukėlęs ieškovei neigiamas pasekmes, yra Norvegijos teisės aktai, t. y. teisės aktai, kurie nebūtų priimti, nepriėmus jungtinio komiteto sprendimo.

45 Tačiau konstatuotina, kad aukščiau minėta teismų praktika sprendime *Piraiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją* gali būti taikoma tik jungtinio komiteto sprendimams, bet ne Tarybos sprendimams. Iš tikrųjų Taryba nėra institucija, nustatanti nukrypti leidžiančią nuostatą: ji tėra viena iš šio sprendimo priėmime dalyvavusių institucijų. Be to, priimant Tarybos sprendimą, buvo atsiradęs teisinis neaiškumas, ar bus priimtas jungtinio komiteto sprendimas, t. y. tarpinis aktas tarp priimto Tarybos sprendimo ir Norvegijos teisės aktų, nes siūlomos leidžiančios nukrypti nuostatos galėjo būti atmestos po Susitariančiųjų Šalių atstovų komitete balsavimo. Be to, Norvegijos valdžios institucijos galėjo laisvai spręsti, ar pasinaudoti šiame sprendime numatyta galimybe nukrypti, ar nepasinaudoti. Todėl nutrūko tiesioginis Tarybos sprendimo ir Norvegijos teisės aktų ryšys. Dėl to Tarybos sprendimas nėra su ieškove susijęs tiesiogiai.

46 Todėl ieškinys dėl panaikinimo pripažįstamas nepriimtinas, nesant reikalo Pirmosios instancijos teismui priimti sprendimo, ar ieškinys buvo galimai pareikštas praleidus terminą.

Dėl prieštaravimo dėl teisėtumo

Šalių argumentai

47 Komisija ir Taryba mano, kad prieštaravimas dėl teisėtumo, kuriuo remiamasi 1999 m. bendrojo pareiškimo atžvilgiu, yra nepriimtinas atsižvelgiant į tai, kad EB 241 straipsnis tokiems pareiškimams nėra taikomas, ir kad pagrindinis ieškinys yra nepriimtinas.

48 Ieškovė teigia, kad prieštaravimas dėl 1999 m. bendrojo pareiškimo teisėtumo yra priimtinas, nes šis pareiškimas prilygsta supaprastintos formos tarptautiniam susitarimui, nes išvedamas iš Bendrijos institucijos priimto teisės akto ir dėl to yra sudedamoji Europos teisės sistemos dalis.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

49 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką galimybė pasinaudoti EB 241 straipsnyje numatyta teise pareikšti prieštaravimą dėl priemonės, kuri yra ginčijamo akto teisinis pagrindas, teisėtumo nėra atskirta nuo teisės pareikšti ieškinį, todėl jei pagrindinis ieškinys yra nepriimtinas, prieštaravimas dėl teisėtumo taip pat yra nepriimtinas (šiuo klausimu žr. 1981 m. liepos 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Albini prieš Tarybą ir Komisiją* 33/80, Rink. p. 2141, 17 punktą ir 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo nutarties *Schiocchet prieš Komisiją*, C-289/99 P, Rink. p. I-10279, 11 ir 25 punktus).

50 Kadangi prašymas panaikinti sprendimą pripažintas nepriimtinas, prieštaravimas dėl 1999 m. bendrojo pareiškimo teisėtumo taip pat yra nepriimtinas.

Dėl prašymo atlyginti žalą priimtinumo

Šalių argumentai

51 Komisija pabrėžia, kad jos veiksmai neturi jokių teisinių pasekmių, todėl ieškovė patirtis žalos negalėjo. Be to, pareiškus ieškinį dėl žalos atlyginimo, turi būti nurodyta konkreti žala. Šiuo atveju ieškovė apsiribojo tvirtinimu, kad patyrė papildomas išlaidas, siekdama pritaikyti ženklinimą, ir kad patyrė nuostolių, padalijus prekių rinką. Todėl ieškovė neįrodė, jog patyrė nuostolių.

52 Taryba teigia, kad prašymas atlyginti žalą yra nepriimtinas, nes ieškinyje nėra pateikta įrodymų, jog Tarybos veiksmai buvo neteisėti. Be to, nėra nustatytas žalos pobūdis ir dydis bei priežastinis Tarybos veiksmų ir atsiradusios žalos ryšys.

53 Ieškovė tvirtina, kad Komisijos ir Tarybos veiksmai, dėl kurių buvo priimtas jungtinio komiteto sprendimas ir 1999 m. bendrasis pareiškimas, yra neteisėti. Ieškovė teigia, kad patirta žala yra tiesioginė ir negrįžtama, nes ji privalėjo pakeisti Norvegijoje parduodamo poliakrilamido ženklinimą, taip patirdama papildomų nuostolių. Kadangi patirtos žalos dydis nėra nustatytas ir nėra galutinis, ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo priteisti iš atsakovių preliminarų vieno euro žalos atlyginimą, kuris būtų padidintas bylos nagrinėjimo metu (1975 m. gegužės 14 d.

Teisingumo Teismo sprendimas *CNTA prieš Komisiją*, 74/74, Rink. p. 533). Be to, ieškovė mano patyrusi moralinę žalą dėl to, kad nustačius poliakrilamido, kurio sudėtyje yra daugiau nei 0,01 % akrilamido klasifikaciją, buvo mestas šešėlis geram prekės vardui, dėl ko buvo prarasta dalis prekių rinkos. Dėl priežastinio ryšio ieškovė nurodo, kad patirta žala atsirado dėl priimto jungtinio komiteto sprendimo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

54 Pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir ieškinio pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Ieškinyje atlyginti žalą, tariamai atsiradusią dėl Bendrijos institucijos, turi būti nurodytos aplinkybės, iš kurių būtų galima nustatyti, kad institucija atliko ieškovės nurodytus kaltinamus veiksmus, priežastis, dėl kurių ji tvirtina, kad egzistuoja priežastinis veiksmų ir tariamai patirtos žalos ryšys, bei tokios žalos pobūdis ir dydis (1996 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją*, T-387/97, Rink. p. II-961, 106 ir 107 punktai ir 1997 m. gegužės 6 d. Sprendimo *Guérin automobiles prieš Komisiją*, T-195/95, Rink. p. II-679, 20 ir 21 punktai). Priešingai, jeigu ieškinyje prašoma atlyginti nenurodyto dydžio žalą, toks ieškinys nėra pakankamai konkretus ir dėl to turi būti pripažintas nepriimtinas (1971 m. gruodžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Zuckerfabrik Schöppenstedt prieš Tarybą*, 5/71, Rink. p. 975, 9 punktas ir 2000 m. birželio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Camar ir Tico prieš Komisiją ir Tarybą*, T-79/96, T-260/97 ir T-117/98, Rink. p. II-2193, 181 punktas).

55 Žinoma, ieškovė gali nenurodyti tikslios patirtos žalos sumos skaičiais, jeigu aiškiai pateiks įrodymus, pagal kuriuos būtų galima įvertinti žalos pobūdį bei jos dydį, kad atsakovės galėtų apsiginti. Tokiomis aplinkybėmis, ieškinyje nenurodžius tikslaus skaičiaus, nebuvo daromas poveikis kitos šalies teisei į gynybą.

56 Šiuo atveju primintina, kad ieškovė aiškiai nenurodė patirtos žalos pobūdžio, todėl nėra aišku, ar tokia žala gali būti įvertinta. Ji teigia, kad tokia žala atsirado, pirma, dėl papildomų išlaidų, skirtų pakeisti jos narių bendrovių Norvegijoje parduodamų prekių ženklinimui ir dėl to, kad reikėjo nurodyti įspėjimą dėl pavojaus, kad į šių prekių sudėtį įeina akrilamidas ir, antra, dėl prekių rinkos dalies praradimo dėl prastos ieškovės narių bendrovių parduodamų prekių reklamos. Dėl tariamai prarastos prekių rinkos dalies ieškovė nepateikė jokios informacijos dėl rinkos apibrėžimo. Be to, dėl prekių ženklinimo atsiradusios žalos pobūdis bei dydis nėra pakankamai paaiškinti. Nėra pateikta konkrečių skaičių, nurodant tokios žalos dydį, nėra nurodytas netgi apytikslis žalos dydis. Be to, ieškinyje nėra tiksliai nurodyta, ar žalą patyrė Europos ekonominių interesų grupė, ar jos narės bendrovės, todėl ieškovės argumentas grindžiamas visiškai nepagrįstais įrodymais, iš kurių Pirmosios instancijos teismas tokios žalos pobūdžio bei dydžio nustatyti negali.

57 Todėl, kadangi nėra nurodytas žalos pobūdis ir bent jau apytikslis jos dydis, prašymas atlyginti žalą yra nepriimtinas.

Dėl teisinio teisės gynimo būdo nebuvimo

58 Dėl ieškovės argumento, kad nebuvo teisinio teisės gynimo būdo, primintina, kad ieškovei arba jos nariams tiesiogiai galintys daryti poveikį teisės aktai yra Norvegijos valdžios institucijų teisės aktai, įgyvendinantys nukrypti leidžiančias nuostatas dėl

akrilamido koncentracijos ribų, kurios buvo nustatytos jungtinio komiteto sprendime. Todėl Norvegijos teismai privalo užtikrinti asmenų, kuriems taikomi šie aktai, teisinę apsaugą. Tačiau tai, kad Bendrijos lygiu nėra teisinio teisės gynimo būdo, negali reikšti, jog turi būti keičiami EB sutartimi įtvirtinti teisės gynimo būdai ir proceso sistema (šiuo klausimu žr. minėtą sprendimą *Komisija prieš Jégo-Quéré*).

Dėl prašymo įstoti į bylą

59 Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismui nėra reikalo priimti sprendimo dėl Norvegijos Karalystės prašymo įstoti į bylą Komisijos ir Tarybos pusėje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

60 Pagal Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos ir Tarybos išlaidas pagal jų pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį kaip nepriimtiną.

2. Ieškovė padengia savo ir Komisijos bei Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

Priimta 2005 m. liepos 22 d. Liuksemburge.

Kancleris

H. Jung

Pirmininkas

J. Pirrung